

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

w sprawie wniosku skazanego **J. A.**

o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w [...] z dnia 11 maja 1994 r.

w sprawie II AKr [...]

zmieniającym wyrok Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 1993 r.

w sprawie III K [...]

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 marca 2016 r.

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić wniosek,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego w kwocie
20 złotych (dwadzieścia złotych) obciążyć wnioskodawcę.**

UZASADNIENIE

Wniosek o wznowienie postępowania sporządzony przez pełnomocnika skazanego J. A. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Podstawową okolicznością, na którą na wstępie należy wskazać jest to, że niniejszy wniosek jest kolejnym złożonym w tej sprawie. Poprzedni został oddalony postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2004r. w sprawie II KO 2/04. Co zaś najistotniejsze, ów poprzedni wniosek oparty został w istocie na powołaniu

się na te same okoliczności co obecnie. Wnioskodawca wówczas również wnosił o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków:

- W. G.,

- B. O.,

- T. T..

W tej sytuacji stwierdzić należy, że kwestia ewentualnego wznowienia postępowania w oparciu o powyższe zeznania, mające stanowić w ocenie wnioskodawcy nowe dowody, które ujawniły się w sprawie, została już rozstrzygnięta przywołanym wyżej postanowieniem Sądu Najwyższego.

Pozostałe dowody – zeznania świadków J. K., J. L. i A. W. również nie mogą być uznane za spełniające kryterium „nowego dowodu” w rozumieniu art. 540§1 pkt 2a k.p.k. Nie jest bowiem wystarczające dla skuteczności złożenia wniosku o wznowienie postępowania wskazanie jedynie dowodu, który nie byłby znany sądom rozpoznającym sprawę, ale musi być to równocześnie dowód wskazujący na to, że skazany nie popełnił czynu, który mu przypisano. Tego właśnie kryterium nie spełniają dowody wskazywane we wniosku złożonym w imieniu skazanego.

Świadkowie J. K., J. L. i A. W. mieliby potwierdzić, że w ich ocenie skazany miał nieposzlakowaną opinię, natomiast M. K. mogła mieć interes w tym, aby zeznawać nieprawdę w sprawie przeciwko J. A.. Już z samej istoty tych tez dowodowych wynika, że miałyby one być ocenami drogi życiowej skazanego i M. K.. Nie są to zatem dowody, które mogłyby wskazywać na to, że skazany nie popełnił przypisanego mu czynu.

Powyższe stanowisko znajduje dodatkowe potwierdzenie w okoliczności, że skazanemu przypisano działanie w ramach przestępstwa ciągłego (art. 58 k.k. z 1969r.), w ramach którego miał przyjąć korzyść majątkową nie tylko od M. Krawczyk, ale i od H. W. – P..

Warto też przypomnieć, że zgodnie z ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez Sądy rozstrzygające sprawę przy wręczaniu korzyści majątkowej skazanemu nie była obecna żadna osoba postronna. Wnioskodawca w uzasadnieniu swego pisma nie podaje też, aby którykolwiek z wnioskowanych do przesłuchania

świadków był w stanie opisać przebieg konkretnych spotkań skazanego z M. K. lub H. W. – P..

W tej sytuacji, brak podstaw do uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania na wskazanych przez pełnomocnika wnioskodawcy podstawach.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

I.n